

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

THƯƠNG NGƯỜI ĐẸP NHỊ LANG BỎ MÌNH

Kim Ma Tuy miệng nói với Tróc Ảnh mà cặp mắt vẫn đảo nhìn bốn phía đường như để tìm tòi một nhân vật nào.

Tróc Ảnh lắc đầu nói:

- Tại hạ vẫn bình yên bất tất phải mời đại phu khám bệnh. Quần hào dưới đài đều đã nhận ra Tróc Ảnh nhất định uống thuốc gì rồi nên nội lực mới đột nhiên tăng gấp bội mà đánh bại được Phượng Vy mọi người lại khen Kim Ma giải thuyết như vậy rất đích đáng chẳng còn chỗ nào không ổn nên đều tỏ ý bất bình với Tróc Ảnh.

Kim Ma thấy dưới đài đều bình tĩnh liền biết quần hào đã có dạ thiên vị những lời biện bạch của mình. Mụ nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ! Sau khi tiểu huynh đệ uống được vật đột nhiên công lực tăng lên nhiều thì dược vật đó tất nhiên quá mạnh. Nếu không sớm điều trị để chất thuốc phát tác thì người tiểu huynh đệ sẽ trở thành điên cuồng. Sao lại không nghe lời khuyên của lão thân mà tiếp nhận sự điều trị.

Tróc Ảnh lớn tiếng ngắt lời:

- Các vị hãy lùi ra. Thân thể tiểu đệ vẫn mạnh giỏi. Đã thế này thì Phượng Vy cô nương nhận thua rồi tại hạ còn muốn đánh thêm trận nữa.

Kim Ma thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đã không chịu nghe lời khuyên giải thì lão thân chẳng còn cách nào ngoài biện pháp dùng sức mạnh.

Mụ đưa mắt ngó Hồi Xuân Thủ Trần Lương nói:

- Thầy thuốc có bốn phận của nghề nghiệp, có lý đâu thấy người gặp nguy đến nơi mà không cứu trị. Vậy tiên sinh còn chờ gì mà chưa chữa thương thể cho tiểu huynh đệ này đi.

Trần Lương đáp:

- Tiểu huynh đệ này bản tính quật cường e rằng không chịu tín nhiệm tại hạ

Kim Ma đáp:

- Đã đến lúc này cứu người là gấp. Tín nhiệm hay không tín nhiệm chẳng thành vấn đề, vì tình thế bức bách ta cần dùng đến sức mạnh.

Trần Lương gật đầu đáp:

- Được lắm!

Tiên sinh nói rồi cất bước tiến về phía Tróc Ảnh hững hờ hỏi:

- Các hạ định đưa tay để tại hạ xem mạch hay còn bắt tại hạ cưỡng bách?

Hai thiếu niên võ phục áo đen đi theo Trần Lương liền chia nhau đứng hai bên Tróc Ảnh theo thế liên thủ hợp kích.

Tróc Ảnh đảo mắt nhìn hai người xẵng giọng hỏi:

- Hai vị định làm gì?

Hồi Xuân thủ Trần Lương đáp:

- Bọn tại hạ muốn cứu các hạ. Vậy các hạ đưa tay cho Trần mỗ coi mạch.

Tróc Ảnh tức giận hỏi:

- Nhưng tại hạ vô bệnh thì tiên sinh định coi cái gì?

Trần Lương đáp:

- Thủ đoạn hung hăng nhưng lòng dạ hiền lương. Trần mỗ đã hiểu các hạ uống được vật gì rồi, khi nào tọa thị điền nhiên? Nếu tiểu huynh đệ không để tại hạ coi mạch thì tại hạ đành cưỡng ép vậy.

Tróc Ảnh toan nổi hung nhưng cố nhịn trợn mắt hỏi:

- Việc coi mạch chữa bệnh là chỉ khi nào người ta cầu thầy lang mới tới. Có lý đâu thầy lang lại bắt buộc người ta phải để cho mình coi bệnh bao giờ?

Dưới ánh đèn sáng Lý Hàn Thu đã nhìn rõ mặt Tróc Ảnh đỏ lên như máu. Hiền nhiên được vật mà gã uống vào đã bắt đầu phác tác bất giác chàng lâm bầm:

- Không hiểu Tróc Ảnh uống được vật gì mà mãnh liệt đến thế?

Bỗng nghe Trần Lương thủng thẳng đáp:

- Được tính của các hạ đã lên cơn. Lúc này Trần mỗ e rằng các hạ mất hết sáng suốt rồi.

Tiên sinh vẫy tay nói:

- Bắt lấy y cho ta!

Hai thiếu niên áo đen dạ một tiếng đồng thời vươn tay ra chụp Tróc Ảnh, Tróc Ảnh vừa xoay mình vừa phóng chưởng đánh hai người. Hai thiếu niên, liền đổi thế trao ra thế chưởng để đón tiếp chưởng thế của Tróc Ảnh. Chưởng lực đụng nhau bật lên một tiếng nổ rùng rợn.

Nội lực của Tróc Ảnh mãnh liệt ghê gớm. Hai gã áo đen bị chưởng lực đối phương làm cho chân động phải lùi lại một bước. Trần Lương vươn tay ra chụp. Cử động của tiên sinh mau lẹ tuyệt luân nhằm nắm lấy cổ tay phải.

Tróc Ảnh vội rút tay về phóng chân đá lại.

Kim Ma đột nhiên vung tay phóng chưởng miệng nói:

- Dục tính đã phát tác rồi, không thể chờ lâu được nữa!

Luồng chưởng lực của mục cực kỳ mãnh liệt xô ra.

Tróc Ảnh thu chưởng về rồi lại đánh ra để đón tiếp lấy chưởng lực cách không của Kim Ma.

Kim Ma tuy người béo y khó coi song chưởng lực mục thâm hậu khôn lường, Tróc Ảnh mới tiếp một chưởng đã lão đảo người đi.

Trần Lương vươn tay chụp tới.

Tróc Ảnh chống đỡ chưởng lực cách không của Kim Ma tay chân chưa kịp thu về thì bàn tay Trần Lương đã chụp tới dù gã muốn né tránh cũng không kịp nữa, nên bị Trần Lương nắm chặt cổ tay.

Hai thiếu niên áo đen vung tay điểm lẹ vào những huyệt đạo Tróc Ảnh.

Kim Ma thúc giục:

- Đem y vào trong và lập tức ra tay điều trị. Đừng để những người tham dự Hoa Hội làm huyên náo có thể gây ra cục diện thê thảm.

Hai thiếu niên áo đen ôm Tróc Ảnh lên rào bước đi vào hậu đài, Trần Lương cũng theo liền.

Sau trận kịch đấu, trên đài trở lại yên tĩnh. Chỉ còn hai người là Kim Ma và Phụng Vy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Bộ Phong thất bại, Tróc Ảnh bị bắt e rằng chủ nhân chúng phen này phải lộ diện.

Cả Kim Ma lẫn quần hào ngồi dưới đài quan chiến cũng đều nghĩ vậy.

Toàn trường im phăng phắc không một tiếng động. Ai nấy ngồi yên dường như để chờ đợi chủ nhân kia lên đài.

Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, vẫn chẳng thấy ai lên đài.

Kim Ma ngưng thần đề phòng, mụ chờ mãi không thấy có người xuất hiện thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Mụ chuyển động mục quang đảo nhìn toàn trường một lượt rồi từ từ lên tiếng:

- Lão thân hy vọng Trần tiên sinh là một tay tinh thâm y đạo có thể chữa thương mau lẹ cho tiểu huynh đệ kia để y tiếp tục cuộc tỷ đấu cho được công bằng.

Mụ ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bây giờ chúng ta lại tiếp tục cuộc tỷ thí. Lão thân cần thuyết minh lại lần nữa là những vị lên đài tỷ thí không thể mượn sức thuốc hoặc dùng độc, mà chỉ trông vào bản lãnh chân thực để kẻ bại trận phải tâm phục.

Phượng Vy dơ tay lên vuốt mái tóc hỏi:

- Kim má má như vậy là tiểu tử thắng hay bại?

Kim Ma đáp:

- Cái đó lão thân cũng khó mà quyết đoán được. Có điều người đã tỷ thí hai keo, không nên chiến đấu nữa. Người hãy tạm thời lui vào hậu đài nghỉ ngơi.

Phượng Vy dạ một tiếng rồi trở gót lui vào hậu đài.

Kim Ma chấp tay nói:

- Lão thân vừa rồi phải động thủ là một trường hợp bất đắc dĩ. Chắc các vị đây đã nhìn rõ, dù sao trong lòng lão thân vẫn áy náy. Vậy xin có lời cáo lỗi cùng các vị.

Mụ vừa dứt lời đã thấy một mỹ nữ quần áo màu huyền khoan thai bước ra. Cô đứng đằng sau Kim Ma.

Kim Ma lui vào rồi thiếu nữ áo huyền liền tiến ra trước đài nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Tiệp thiếp là Tú Vy. Vị nào có lòng thụ giáo xin mời lên đài?

Cô này nói ít lời mà thần sắc trang nghiêm. Tuổi cô cũng lớn hơn các cô trước năm nay vào khoảng 21, 22.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trận này là trận thứ chín rồi đây. Đêm đã khuya, không khéo hết trận này là đến giờ hưu chiến, khó lòng tỷ thí thêm được nữa.

Chàng ngưng thần nhìn lên thấy cặp mắt Tú Vy trong suốt mà nhanh như điện chớp thì không khỏi chấn động miêng lăm bầm:

- Nội công con nha đầu này đã tinh thâm đến trình độ cực cao. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một đại hán nai nịt gọn gàng đã nhảy lên Hoa đài.

Tú Vy so với tám cô trước vẻ người đẹp hơn, tuổi lớn hơn mà vẻ mặt càng nghiêm trang hơn khiến người ta có cảm tưởng là đẹp như đào lý, lạnh như băng sương.

Bỗng nghe Tú Vy lạnh lùng nói:

- Xin các hạ báo tin đi!

Đại hán đáp:

- Tại hạ là đệ tử thủ tòa dưới trướng Bát Quái Môn tên họ Khương Vượng.

Tú Vy ngắt lời:

- Thế là đủ. Các hạ muốn tỷ thí môn gì?

Khương Vượng đáp gọn một tiếng:

- Chưởng pháp!

Tú Vy nói:

- Bát Quái Chưởng cũng có chút danh vọng trên chốn giang hồ. Các hạ lựa chọn chưởng pháp tức là dùng tới bản lãnh trần sơn rồi đó.

Khương Vượng nói:

- Khẩu khí cô nương lớn đấy!

Tú Vy chau mày nói:

- Nhất thiết tuân theo đài quy. Các hạ mà thắng thì muốn xử trí tiện thiếp thế nào cũng được.

Các hạ động thủ đi! Nếu không tiện thiếp ra tay trước.

Khương Vượng nói:

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Y nói rồi vung chưởng đánh tới

Tú Vy không né tránh vung chưởng quét tạt ngang gạt thế chưởng của Khương Vượng. Đồng thời cô dơ tay phải lên đánh ra một chưởng.

Chiêu này mau lẹ tuyệt luân, Khương Vượng không kịp xoay tay lậ đỡ gạt, đánh lạng người đi ba bước để tránh.

Ngờ đâu động tác của Tú Vy mau lẹ phi thường. Khương Vượng chưa đứng vững. Chưởng thế của Tú Vy lại đánh tới đến sầm một tiếng trúng vào trước ngực Khương Vượng.

Khương Vượng bị tung người lên rồi rơi xuống đất.

Chưởng thế của Tú Vy mau lẹ lại cực kỳ hiểm độc khiến mọi người quan chiến không khỏi chấn động tâm thần, vì Khương Vượng lúc nhảy lên đài, thân pháp hiển nhiên không phải hèn kém mà mới đầu chưa đầy ba hiệp đã bị Tú Vy đánh xuống đài.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn xem thấy Khương Vượng nằm ngửa dưới đất. Cặp mắt tròn xoe, miệng ứa máu tươi. Dường như gã muốn nói gì mà không thốt lên lời.

Bỗng trong đám đông có âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Thứ nhất là nọc rắn. Thứ nhì nọc ong vàng. Hai cái đó chưa độc. Độc nhất dạ đàn bà.

Tú Vy cười lạt hỏi:

- Ai đó?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một hán tử trung niên mình mặc áo trường bào màu xám.

Chân đi giày vải gai nhảy vọt lên đài.

Tú Vy đưa cặp mắt lạnh lùng ngó người áo xám nói:

- Coi cách ăn vận của các hạ rất giống người Cái Bang nhưng y phục lại rất sạch sẽ!

Người áo xám cười khanh khách nói:

- Cô nương quả là người có kiến thức!

Tú Vy nói:

- Các hạ thông danh đi, để chúng ta còn động thủ.

Người áo xám nói:

- Tại hạ tưởng không cần. Nếu tại hạ thông danh mà bị bại há chẳng làm nhơ danh sư trưởng?

Đề tại hạ thắng rồi sẽ xưng danh cũng chưa muộn.

Tú Vy cười lạt nói:

- Người nào lên đài cũng phải xưng danh. Nếu các hạ không muốn báo tên thực thì đưa tên giả ra cũng được.

Người áo xám cười ruồi đáp:

- Hay lắm! Nếu vậy tại hạ là Thạch Nhị Lang.

Tú Vy dơ tay phải lên nói:

- Thạch Nhị Lang hãy coi chừng!

Rồi cô vung chưởng đánh tới.

Người áo xám hất tay trái lên đón tiếp thế chưởng. Còn tay phải ra chiêu xuyên tâm quyền để phản kích.

Tú Vy tay trái vung ra rất lẹ, năm ngón khoằm khoằm như móc câu nhằm chụp vào huyết mạch cổ tay ặt người áo xám.

Người áo xám liền đổi thế chưởng ra thế cầm nã nhằm chụp lấy cổ tay Tú Vy.

Cả hai người ra chiêu này đều tùy cơ ứng biến bằng những chụp cực kỳ hiểm độc, mà lại đứng gần nhau nên thủ pháp càng ghê gớm phi thường.

Tú Vy đằng hắng một tiếng, lùi mau lại hai bước. Nhưng sau thế lùi lập tức cô lại tiến lên vung song chưởng đồng thời tấn công nhanh như sấm nổ chớp nhoáng.

Người áo đen hai tay nhằm chụp vào hai uyển mạch ở tay Tú Vy, bức bách cô để môn hộ hở.

Tú Vy tức giận nói:

- Thật là một chiêu thức khinh bạc!

Cô né mình tránh đồng thời xoay chưởng đánh lại.

Hai bên khai diễn một cuộc ác đấu kịch liệt. Dĩ nhiên Tú Vy công nhiều mà thủ ít.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã tỷ đấu hơn hai chục hiệp.

Đột nhiên, Tú Vy lạng người sang một bên, cô vung tay trái đón tiếp một chưởng của Thạch Nhị Lang.

Nhưng Tú Vy thật ra đã nhân lúc chậm lại một chút thò tay phải chụp vào trước ngực người áo xám.

Bỗng nghe người áo xám rên lên một tiếng, lão đảo người đi rồi té xuống đài.

Tú Vy chuyển động thân hình lùi lại hai bước đứng nghiêm trang.

Mọi người dưới đài đều nhìn rõ Thạch Nhị Lang đã phóng chương đánh trúng Tú Vy trước.

Tú Vy phóng chương đánh trúng ngực Thạch Nhị Lang sau một giây. Xong hai người bị thương một nặng, một nhẹ khác nhau xa.

Thạch Nhị Lang bị té xuống đài, miệng hộc máu tươi. Còn Tú Vy vẫn đứng yên trên đài.

Mụ Kim Ma từ hậu đài tiến ra hỏi:

- Hải tử! Ai thắng cuộc?

Tú Vy đáp:

- Đúng thế! Nhưng tiểu nữ chỉ bị thương xoàng không hề chi cả, còn đủ sức tái chiến.

Kim Ma nói:

- Bây giờ nổi hiệu thanh la, nếu Thạch Nhị Lang vẫn không thể đứng lên tái chiến thì ngươi mới chiếm được phần thắng.

Tú Vy đáp:

- Tiểu nữ xin tuân theo chỉ thị của Kim Ma.

Kim Ma ngó xuống Thạch Nhị Lang nằm ở dưới đài nói:

- Thạch anh hùng hãy nghe đây theo đài quy lão thân cho nổi kiêu ba hồi thanh la. Dứt tiếng báo hiệu mà các hạ không trở dậy ứng chiến được tức là bại trận.

Mụ nói xong vẫy tay một cái. Tiếng đồng la nổi lên choang choang lọt vào tai hết mọi người trong trường. Ai nấy chú ý nhìn Thạch Nhị Lang đang nằm ngửa dưới đất.

Dứt ba hồi thanh la, Thạch Nhị Lang vẫn không nhúc nhích.

Kim Ma chau mày băng mình nhảy xuống Hoa đài. Tay trái mụ nâng Thạch Nhị Lang, tay phải đặt lên mũi y một lát rồi lắc đầu nói:

- Hải tử! Ngươi đánh chết người rồi!

Tú Vy nói:

- Y ra những đòn hiểm độc. Nếu tiểu nữ không đánh chết y thì cũng bị y hạ sát.

Kim Ma khoa chân bước lên đài rồi quay xuống nói:

- Thạch anh hùng không may chết mất rồi. Tú Vy đã thắng trận này.

Bỗng nghe một thanh âm trầm trọng cất lên:

- Cuộc thi phần này không được công bằng.

Tú Vy hỏi:

- Các hạ là ai? Xin mời lên đài rồi hãy nói chuyện được chăng?

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát lòng chàng đã hiểu rõ bụng bảo dạ.

- Bắt đầu từ trận này dần dần đi vào chỗ bi thảm. Những ả hoa nữ ra sau võ công mỗi lúc một cao cường hơn mà thủ đoạn cũng tàn độc hơn. Những người lên đài tỷ thí e rằng khó thu lượm được kết quả tốt đẹp.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thanh âm kia lại cất lên:

- Con nha đầu này thật ngông cuồng!

Vừa dứt lời một lão già áo đen tay cầm thiết trượng nhảy vọt lên đài. Da lão đen một cách kỳ không, đen đến nỗi người ta khó mà phân biệt sắc mặt với màu áo.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang, chàng thấy Lôi Phi cặp mắt tròn xoe tựa hồ rất chú ý đến lão áo đen. Chàng lại đưa mắt nhìn Giang Nam Song Hiệp thì hai lão cũng đang nhìn người áo đen chăm chú.

Dưới đài có vẻ hơi nhốn nháo. Những người quen biết nhau châu đầu ghé tai thì thầm bàn bạc. Hiển nhiên lão áo đen này là một nhân vật rất có danh vọng.

Tú Vy đưa mắt nhìn lão nói:

- Hoa đài đã có thể lệ. Những khí giới dùng vào việc tỷ thí đều lấy ở trên giá trong đài này chứ không được dùng khí giới của tư nhân đem đến, để cho cuộc tỷ đấu thật công bằng.

Lão áo đen cười lạt hỏi:

- Cô muốn cùng lão phu động thủ chăng?

Kim Ma xua tay ngăn Tú Vy lại nói ;

- Xem chừng các hạ đây trong lòng mang mối bất bình mà lên đài chứ không phải đài để tỷ võ.

Người áo đen nói:

- Lão phu đã từng này tuổi đầu thì dù có Tiên thiên giáng thế, Ngọc nữ lâm phạm cũng chẳng làm cho động tâm được nữa.

Kim Ma hỏi:

- Thế là phải rồi! Các hạ bảo lão thân xử trí bất công, vậy lão thân xin thỉnh giáo phải xử trí thế nào mới là công bằng?

Người áo đen đáp:

- Theo chỗ lão phu thì Thạch Nhị Lang đã chết một cách oan uổng.

Kim Ma hỏi:

- Vấn đề là phải nghe hai mặt. Nhưng lão thân muốn hỏi cao kiến của các hạ trước được chăng?

Người áo đen hỏi lại:

- Giả tử Thạch Nhị Lang phóng chưởng đánh vào bả vai Tú Vy cô nương nặng đòn hơn chút nữa thì liệu cô ấy có thể còn có thể phóng chưởng đánh vào ngực Thạch Nhị Lang được nữa không?

Tú Vy đáp:

- Được chứ! Tiểu nữ cố ý dùng vai bên tả để đón phát chưởng của y.

Kim Ma xua tay ngăn cản Tú Vy rồi nói:

- Hãy nhường cho lão trượng đây nói rõ đã.

Người áo đen nói:

- Nhất định Thạch Nhị Lang đã hiểu lầm cuộc tử võ, y tưởng điếm tới là thôi. Bản ý của y chỉ muốn lấy mỹ nhân chứ không muốn đánh chết người. Y cho rằng đánh trúng là mình thắng rồi.

Kim Ma gật đầu hỏi:

- Vậy lão trượng có cao kiến gì?

Người áo đen đáp:

- Các vị hãy giải thích cho lão phu hai vấn đề này trước rồi sẽ đưa ra cái trật thứ hai.

Kim Ma nói:

- Trước khi trả lời lão thân xin thỉnh giáo một điều là giữa Thạch Nhị Lang kia với các hạ có mối liên quan thế nào?

Người áo đen đáp:

- Chẳng có liên quan chi hết. Lão phu cùng y vốn không quen biết. Chỉ vì thấy các vị xử trí có chỗ bất công mà phải lộ diện can thiệp.

Kim Ma hỏi:

- Bất công ở chỗ nào?

Người áo đen hỏi lại:

- Phát chương Thạch Nhị Lang đánh trúng Tú Vy tôn giá có nhìn thấy không?

Kim Ma đáp:

- Lão thân nhìn thấy rồi.

Người áo đen nói:

- Vì Thạch Nhị Lang đem lòng thương hương tiếc ngọc, không nỡ hạ độc thủ để cho Tú Vy có chỗ thừa cơ.

Kim Ma hỏi tiếp:

- Theo nhận xét của các hạ thì vụ này nên xử trí thế nào?

Người áo đen đáp:

- Đáng lý Tú Vy không cần giết người mà cô cố ý sát nhân nên đem cô mà tuần táng với Thạch Nhị Lang một chỗ.

Tú Vy nhân lúc hai người đối đáp, cô nhắm mắt lại, ngấm ngấm vận khí điều dưỡng.

Kim Ma cười khanh khách nói:

- Trong đài quy của bọn tại hạ còn có một điều là người lên đài tỷ thí nên tự liệu trước nếu biết mình khó bề địch nổi thì nhận thua đi. Bằng không có bị chết cũng là uổng mạng. Giả tỷ một bên thua rồi thì bên kia không thể hạ độc thủ hại người được nữa. Đài quy lại không nói đến giết người phải tuần táng thì làm thế nào?

Người áo đen nói:

- Vì thế mà lão phu nhận ra đài quy của các vị không hợp lý.

Kim Ma nói:

- Các hạ đã nhận thấy như vậy thì bất tất tham dự vào cuộc tỷ đấu là xong.

Người áo đen xẵng giọng:

- Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Nếu chiếu theo
đài quy làm việc, lão phu mà không giết thì Tú cô nương cũng phải chết.